

П ъ й о.

Черниятъ дяволъ рѣче да приготвиме трапезата по-скоро, па да излѣземе изъ градината, защото щѣлъ да дойде съ хубостниците си. Ами тебе главиха ли?

П а в л е.

Главиха ма. Отъ сега ща да имамъ сто гроша месѣчина.

П ъ й о.

И щещъ да служишъ вѣрно и честно на господарѣтъ си! ха-ха-ха!

П а в л е.

Ща зеръ! Какъ да му не служа, когато ми е направилъ толкова добро! Брата ми Ивана той осжди на смъртъ, и, като куче, го обѣси посрѣдъ Русчукъ. А защо? — За това, че братъ ми му не позволилъ да го обезчести турски! Ехъ, брате Иване, мислеше ли ти, че щещъ да умрещъ съ такава кучешка смъртъ? Не бѣше ли по-добре да умрещъ на конѣтъ юнашки? А ние бѣхме плашливи кокошки и не можехме да та спасиме отъ тая срамотна смъртъ! Но бѣди повоенъ: за твоята душа азъ стотина живота ща да пожертвувамъ; азъ дълго време тѣрпа и чѣкамъ, но рано или късно ща да си отмѣста. Скоро ще да чукне оная минута. (пѣе). Що са чуе? Има ли пѣщо?

П ъ й о.

Нѣма нищо, види са, че и сега напразно ще да очѣкваме празникъ. Ние мислехме, че Дѣдо Никола е нарѣдилъ вече работата, и че скоро ще да правиме свадба надъ турските гробове; ала са излѣгахме и сега.